

Mặt trời điểm 10

Mùa hè năm đó, tôi và Vinh chia tay.

Và suốt mùa hè đó, gã bên tôi.

Giữa họ, có một điểm chung ám ảnh tôi. Đó là màu mắt khói.

Điều này luôn khiến tôi mãi không thể quên được Vinh, cũng không thể rời mắt khỏi gã. Tôi như mắc kẹt giữa hai chàng trai, loay hoay không lối thoát.

Vinh tốt, nồng nhiệt, sôi nổi như mặt trời . Và yêu thương tôi. Yêu nhiều, nhưng có giới hạn. Giới hạn đó là khi Vinh nhìn thẳng vào mắt tôi và nói:” Mình chia tay nhé”.

So với hàng ngàn chàng trai đã từng đá phăng các cô gái tội nghiệp ra khỏi cuộc đời của họ bằng những tin nhắn cụt lủn hoặc sự im lặng dài đằng đẳng, thì chỉ riêng điều này đã khiến tôi cộng thêm cho Vinh một điểm nữa.

Cả cuộc đời này, tôi chấm Vinh rất cao điểm. Chỉ riêng ngày đầu tiên gặp anh, tôi đã nhìn một lượt từ trên xuống và lẩm bẩm:” Tóc ngắn gọn gàng. 1 điểm. Style chuẩn. 1 điểm. Móng tay sạch sẽ nhưng không phải gay. 3 điểm. Và mắt khói – hào phóng luôn 5 điểm”.

Từ ngày yêu Vinh, tôi bỏ hẳn thói quen chấm điểm bất cứ chàng trai nào tôi gặp nữa. Bởi Vinh, là quá đủ cho tôi rồi.

Tôi yêu Vinh nhiều. Những khi anh giận dỗi bảo Em chẳng yêu anh gì cả, em yêu bản thân em hơn, tôi đã gào thét trong lòng rằng :” Không, em yêu anh chứ. Yêu nhiều lắm.” Nhưng tôi quá kiêu hãnh. Không. Đúng hơn là tôi muốn anh tự cảm nhận được. Nhưng tôi khờ quá. Con trai không thông minh trong tình yêu được đến mức ấy cả.

Gã thì khác. Thông minh đến tàn nhẫn. Tôi bên gã, như ngôi sao đi với mặt trăng. Trong những đêm Sài Gòn đẹp lạ, trên những vỉa hè cà phê ồn ào náo nhiệt, trong những quán bar ồn ào...suốt từ tuổi 17. Gã bên tôi, bảo vệ tôi, nhưng hay bỏ rơi tôi để đi với những cô gái chân dài khác. Đó là một tay chơi chính hiệu.

Có một vài đêm, tôi cãi nhau với Vinh và đi uống rượu khuya với gã. Được nửa đường, điện thoại reo, tiếng một cô nàng nào đó léo nhéo trong ống nghe. Thế là tôi bỗng chốc bị cho rơi trên vỉa hè cùng tiền đi taxi, một cách thản nhiên và thô bạo. Thời gian đầu tôi còn giận đến lộn cả ruột, nhưng dần dà, tôi bỏ lơ. Tính gã kỳ quái và khó hiểu, nên tôi không cần tìm hiểu làm gì. Miễn là những lúc buồn có gã đi cùng. Là đủ.

Gã không ưa Vinh. Hay là những thằng tay chơi giống nhau thì thường không ưa nhau? Trước tôi, Vinh nổi tiếng vì quá khứ tình trường hết sức lầy lùnh. Thế nên việc tôi yêu và giữ chân anh suốt một thời gian dài quả thật là một điều gì đó hết sức đặc biệt. Sau này, đôi lần tôi khóc một cách khổ sở khi nghĩ về khoảng thời gian đã qua, Biết bao nhiêu tháng ngày yêu thương. Đâu dễ dàng khi cuộc đời này ta yêu thương và gắn bó với ai đó. Một người đã từng là một phần cuộc đời, giờ bỗng chốc mất đi, như cát chảy qua kẽ tay, chẳng biết làm gì để ngưng.

Tôi nói với gã: “Này anh, có bao giờ anh có cảm giác như em chưa? Đau – y như khi ta chạy trong một cơn mưa to thật to, nước mưa quất vào mặt, vào tim lạnh buốt?”. Gã nhếch mép cười: “Cứ đi hoài trong mưa, sẽ thôi không lạnh nữa. Nhưng anh sẽ không bao giờ để em chạy trong mưa một mình.” Tôi ngửa cổ cười ha hả. “Nói sao không biết ngượng miệng thế ? Anh bỏ tôi rơi rớt dọc đường biết bao nhiêu lần vì cái đám chân dài của anh rồi, mà giờ anh có thể nói như vậy sao?” Gã lặng thinh, giọng khàn khàn. “Tưởng vậy thôi, chứ mỗi lần như thế anh đều đứng ở đâu đó nhìn em lên taxi an toàn rồi anh mới đi, nhóc con ạ.” Tôi trố mắt. Hóa ra tay này cũng có trái tim cơ đấy.

Đêm đó tôi bên gã, lang thang xuyên đêm, xuyên cả cơn mưa. Gã nói đúng: Cứ đi hoài trong mưa, sẽ thôi không lạnh nữa. Điện thoại gã im lìm trong túi áo. Vì lẽ gì đó, tôi bỗng không còn cảm thấy đau nữa.

Tình cờ gặp lại. Vinh bảo lý do chia tay là vì anh cảm nhận được tôi không yêu anh nhiều nhất tôi có thể. Tôi trố mắt, anh nói gì lạ vậy Vinh? Em yêu nhiều lắm, hơn cả yêu bản thân. Anh bình thản, nhìn qua đám đông, cười hiền.

Đêm đó, tôi lại tìm đến gã. Như một thói quen thôi, chúng tôi hay tìm đến nhau mỗi khi có tâm sự. Cái dạo tôi còn hạnh phúc với Vinh, đi với gã, tôi

nói suốt. Như một con nhóc bị thần kinh. Đôi lần tôi chọc gã cười đến mức xém lacer cả tay lái. Rồi khi tâm trạng xuống dốc, không khí buồn thảm đến đáng thương. Gã hay xoa xoa đầu tôi, mĩa mai cái sự im lặng hiếm có này. Tôi chỉ cười, không nói gì. Thật sự chỉ khi tôi đau thật đau, đau đến mức có thể lịm đi được, tôi mới đạt đến cái ngưỡng im lặng đáng sợ như vậy.

Tối đó tôi cũng không nói gì, chỉ khóc suốt. Đến mức gã phải quát lên. “Này! có cần anh cho thẳng đó một cú đấm không? Nhanh, gọn, dứt khoát, không chảy máu. Chỉ đau âm ỉ thôi, như nó đang làm với em bây giờ.” Tôi khẽ lắc đầu, gất lên, thôi ngay cái trò trẻ con ấy đi. Sao anh không dùng bàn tay đó chùi nước mắt cho em, hả? Gã bỗng chốc lúng túng, rồi cười hề hề. Bàn tay thô ráp to lớn vung về đưa lên mặt tôi. Tôi bất thần cầm chặt nó, để mãi trên mặt mình, cứ khóc mãi không nguôi.

Thời gian dài sau khi chia tay Vinh, tôi không yêu ai, không چرا cãm ai nữa cả. Tôi đi với gã suốt. Một cách bướng bỉnh, tôi luôn tìm mọi cách ngăn cái máu đa tình đào hoa trong gã lại. Hẹn hò với cô gái nào ư? Em đi chung nhé. Cứ giới thiệu là em gái đi. Và em sẽ khen cô ấy xinh thay anh. Gã gật đầu. Chúng tôi hay đến những nơi ồn ào, náo nhiệt. Ở đó, các cô gái đều xinh, đều đẹp. Nhưng không sắc, không sâu. Cứ mỗi khi tôi cất tiếng nói: “Chị đẹp quá. Thằng anh khốn nạn của em có phước ghê” thì tôi đều cười trong lòng và hả hê với sự vênh váo sau khi nghe câu nói đó của họ. Những lúc ấy, gã hay đá đá chân tôi dưới gầm bàn. Tôi cứ kênh mặt lên và tiếp diễn trò chơi của mình.

Từ bao giờ, tôi yêu luôn những nơi chốn gã hay lui tới. Ánh đèn sáng trưng, nhộn nhịp, những con người với những cá tính khác nhau. Những cuộc nói chuyện xã giao hoặc cân não thật sự. Cuộc sống về đêm quả thật rất quyến rũ. Đôi lần tôi nhìn đôi mắt của gã, tự hỏi với lòng “Anh cứ lang thang mãi thế này đến bao giờ? Em chỉ mong có ai đó yêu thương anh...” Nói xong, tự giật mình. Chắc từ trước đến giờ chỉ có tôi yêu thương gã như vậy. Tự nhiên cảm thấy đau ơì là đau.

Một tối nọ, tôi bị một nhóm người say xỉn đụng phải trên vỉa hè trong lúc chờ gã chạy vô tiệm mua gói thuốc. Lờ đi lời xin lỗi, họ kéo cánh tay tôi thô bạo. Tôi vùng mạnh ra, buông một vài câu chửi thề. Bỗng một tên đẩy mạnh tôi khiến tôi ngã dúì dụi. Định bụng hất mặt lên chửi cho bõ tức, thì thằng ấy đã nằm lăn quay. Không khó để gã làm tụi nó co giò chạy. Nhưng ngay giờ khắc

gã cúi xuống và nâng tôi dậy, một điều gì đó thật ấm áp đã xuất hiện. Ấm hơn ánh mắt gã khi đó. Tôi muốn khóc òa vì xúc động. Tự hỏi Vinh này, anh đã bao giờ nhìn em với ánh mắt như vậy chưa? Đã bao giờ anh bên cạnh em lúc em ngã gục chưa? Tự hỏi, tự trả lời, tự cười với chính mình.

Sau đêm đó, gã không còn đưa tôi lui tới những chỗ như vậy nữa. Tôi cười cười, xoa xoa mặt gã:” Em lớn rồi mà. Nhắm nhò gì”. Gã ừ ừ.” Lớn quá nhỉ? Khi nào em thôi cần anh bên cạnh nữa, anh mới công nhận rằng em lớn.” Tôi cười nhẹ, véo má gã một cái. Bỗng thấy người con trai đứng trước mặt mình bây giờ sao mà hiền dịu sợ. Ước gì cuộc đời này Vinh không xuất hiện nhỉ? Lúc đó, tôi sẽ chấm gã điểm 10 liền. Bỗng giật mình. Tôi có yêu gã không nhỉ?

Chưa kịp trả lời câu hỏi đó, thì cơn gió bỗng chốc dừng chân. Gã yêu một cô gái. Đẹp, sắc, sâu. Tôi muốn phát điên lên vì ganh tỵ. Không còn những cú đá dưới gầm bàn nữa. Gã như bị hút vào cô gái đó. Tôi như bị hút vào tình yêu của họ. Và sau một thời gian tử tế, gã lại cho tôi rơi rớt bên vệ đường cùng tiền taxi như ngày xưa, chỉ vì cô ấy.

Nếu như là lúc trước, chắc tôi sẽ nuốt giận và cho qua dễ dàng. Nhưng ... Tôi mấp máy môi, Sao anh cứ bỏ rơi em? Câu hỏi trôi tuột trong đêm. Tôi cứ đứng mãi ở đó, buồn hoài. Chúng tôi ít gặp nhau hơn. Đôi lần, gã gọi điện và nhắc nhở tôi đừng thức khuya nữa. Bỗng nhiên trào lên trong tôi cảm giác nghẹt thở khi lâu rồi mới được nghe giọng nói ấy. Nhưng tôi chỉ lạnh lùng, mĩa mai vài câu như thường lệ. Gã cười khàn, nhưng trọng âm điệu có nét tươi vui. Tôi bỗng buột miệng: “Tình yêu mới vui không anh? Khi nào thì hết hạn?”. Gã im lặng. “Anh không biết. Bỗng dưng lần này anh muốn gia hạn khủng khiếp.”

Tôi khóc ngay và luôn lúc đó. Gã sửng sốt. Tôi vội cười một tràng dài.:” Khùng à? Khóc lóc gì ở đây? Chỉ là vì em quá buồn cười đến nỗi chảy cả nước mắt thôi. Ừ để rồi xem. Chúc anh gia hạn vui vẻ”. Lần đầu tiên tôi biết thế là nào vừa khóc vừa cười. Cũng chẳng dễ chịu gì, nhỉ?

Tình yêu đúng là một trò rượt bắt mà hai nhân vật chính không bao giờ biết mệt mỏi (hay là họ giả vờ quên đi cái mệt mỏi đó?). Vinh đôi lần – vờ như tình cờ – lại xuất hiện trong cuộc sống của tôi. Có lúc chạm nhẹ vai nhau trong quán nhỏ. Hoặc trong trung tâm mua sắm đông đúc, hoặc đôi khi tôi

phải nín thở giật thót và kiểm chỗ nấp khi tôi thấy anh đứng tính tiền ở siêu thị. Cái thành phố bằng lòng bàn tay chết tiệt này. Giờ biết trốn vào đâu để tìm khỏi đau mỗi khi nhìn thấy cái khuôn mặt đó bây giờ? Qua nhiều mối quen biết, tôi đoán được Vinh đang muốn quay lại. Trong lúc bấn loạn, tôi cầm điện thoại lên và định bụng gọi cho gã. Chỉ hỏi vu vơ rằng Em có nên cho Vinh một cơ hội nữa? Rằng nếu em trở về bên Vinh, anh có kéo em lại? Rằng nếu em đau khổ lần nữa, anh có cho Vinh vài cú đấm như anh đã từng nói không? Không, tôi chợt nhận ra rằng tôi cũng không cần Vinh nữa. Vì cái gì mà Vinh tự ý rời xa, rồi quay về như chưa có chuyện gì xảy ra? Dẫu vậy, nỗi nhớ vẫn cứ nằm đấy, lơ lửng, đôi khi nó lại tự do hiện về và làm tôi khổ sở.

Cuối tuần ngọt ngào, tôi đi uống ở quán quen. Giữa những cái bàn nhỏ kê sát sạt đầy rẫy mùi cồn và mùi thuốc, tôi thoáng thấy lưng Vinh. Bỗng nhiên tôi muốn đến gần anh kinh khủng. Chỉ là chạm vào bờ vai ấy mà thôi. Ngay lúc ấy, tôi bỗng thấy có một bàn tay thon dài đặt nhẹ lên vai anh. Vinh quay lại, nhìn cô gái đó. Mỉm cười. Một số động tác lướt qua vội, nhưng đủ để tôi nhận ra mối quan hệ thật sự giữa họ. Chẳng phải người yêu, cũng chẳng là người dưng. Họ liên kết với nhau bằng những cái nhìn lá lơi và mời gọi. Không khí đặc quánh chất say mê. Không uống một giọt nào mà tôi có cảm tưởng tôi sắp ngã ra đây mất rồi. Bởi vì cô gái ấy, là cô gái gã đang yêu. Trong khi tôi đang lảng đãng vì bất ngờ, bàn tay ai đó chợt nắm tay tôi. Gã xuất hiện, với đôi mắt sâu như lòng biển ngày mưa. Gã kéo tôi đi ngang qua hai người bạn họ, đôi khi còn cố ý dừng lại thật lâu và những lúc ấy, bàn tay đang nắm tay tôi dường như siết chặt thêm. Chúng tôi im lặng, nắm tay nhau đi ra khỏi không gian ồn ào đó, nơi có hơi cồn nóng bỏng và mùi thuốc ngọt ngào cùng sự mê đắm ngọt ngào. Bàn chân ríu vào nhau gấp gáp, buồn bã..Tự nhiên thấy thương nhau khủng khiếp.

Thật lạ kỳ. Trong dòng ký ức hiện về, tôi thấy rõ tháng ngày lúc còn tuổi 17. Tôi ngồi sau xe gã, ôm chặt bụng gã, nói linh tinh, nói huyền thuyên. Lên 18, tôi vẫn nói nhiều như vậy nhưng tựa hằn cầm vào vai gã, để rồi gã sẽ thét lên kinh hoàng giữa đường phố ngay khi tôi dùng chất giọng chipmunk the thé của mình. Hai mươi, khi người ta trưởng thành, bỗng chốc không còn những câu ngây ngô nữa. Người ta sẽ hay nói chuyện chính trị, hòa bình thế giới, thảm họa thời trang đường phố bằng ánh nhìn của một cô gái đôi mươi non nớt. Rồi khi người ta yêu, sẽ là những câu chuyện dài bất tận về một cái tên

thân thương nào đó. Vinh xuất hiện suốt trong những câu chuyện của tôi với gã.

Những tháng ngày đó, gã cần mẫn bên tôi, lắng nghe tôi, cười đùa với tôi, bỏ rơi tôi.

Tôi nhận ra tôi đã dành quá nhiều thời gian trong cuộc đời này cho gã.

Vì lẽ gì anh không ưa Vinh?

Gã không trả lời.

Bây giờ, gã đứng đây, mắt khói buồn đến xám hồn. Tôi nắm nhẹ tay gã, bảo đừng buồn nữa. Gã bỗng cười một tràng thật dài. “Anh không buồn. Anh đã ngừng gia hạn từ lâu lắm rồi. Anh chỉ sợ em nhìn thấy Vinh và lại đau thôi.”. Tôi nhìn gã, lắc đầu:” Em không còn nhớ Vinh nữa. Em nhớ anh”. Tôi thấy mắt khói miên man sau câu nói đó. Gã lại cười, nhìn ra dòng sông đêm lóng lánh, giọng nói như có vết xước:” Anh cứ lang thang thế này, chẳng mong muốn ước mơ gì nhiều. Có em bên anh, nói những chuyện tầm phào trong suốt những năm tháng qua, quả chẳng còn thiết tha gì hơn thế. Có lẽ anh nên đi đâu đó thì hơn.”. Bỗng nhiên tôi sợ hãi thật sự. Còn hơn cái ngày Vinh quay lưng đi bỏ tôi ở lại. Tôi nắm chặt vạt áo gã, run run, chẳng hề nhận ra rằng mình đang khóc.

“Đừng rời bỏ em”.

Chúng tôi cứ đứng bên nhau như thế thật lâu. Đến lúc ánh mặt trời ló dạng. Thật kỳ diệu khi một phút giây nào đó trong đời, ta nhận ra ta đã yêu một ai đó lâu lắm rồi. Và việc gửi trao, sao mà khó khăn biết bao. Tôi níu vội cánh tay mạnh mẽ ấy và ôm chặt. Như sợ mặt trời lặn đi mất.

Tôi nói với gã, làm mặt trời của em nhé. Bên em không chỉ thành phố về đêm...